

Бр-050
А-381

а к а д е м і ч н а ПАНОРАМА

Інформаційне видання Національного університету «Києво-Могилянська академія» Лютий 2007

Фотовиставка «По обидва боки Чорторию: два береги – дві долі»

10 лютого 2007 в приміщенні Державного музею Івана Гончара відбулося урочисте відкриття фотовиставки «По обидва боки Чорторию». Поряд із роботами відомих фотохудожників, виставлялися і нароби молодих фотографів. Організатори: Національний екологічний центр України (Молодіжне відділення), Екоclub НаУКМА «Зелена хвиля», Київська ландшафтна ініціатива. Виставка проводиться в рамках кампанії протесту проти забудови заплави Дніпра, а саме: лівого берегу р. Десенки (Чорторию) – території єдиного парку ж/м «Троещина». Попередньо виставка експонувалась у провідних університетах Києва. Тепер її має змогу побачити кожен киянин.

Ідея фотовиставки: показати контраст між обома берегами літописного Чорторию, які абсолютно несправедливо було розділено юридичним та природоохоронним статусами.

На прес-конференції виступили віце-президент «Київської ландшафтної ініціативи» Володимир Колінко, член Екоclubу НаУКМА «Зелена хвиля» Михайло Богомаз, член Молодіжного відділення Національного екологічного центру України Наталія Шевченко та художник, архітектор, заступник директора музею ім. О. Гончара – Анатолій Заїка.

Планується, що захід стане лише початком широкої і тривалої кампанії фотовиставок, присвячених унікальним куточкам природи Києва.

Дні Науки — узвичаєна й апробована у світі практика підбиття наукових підсумків за рік. Це прокладання трампліну до нових звершень, адже мобільність наукових знань — один із показників наукової системи. Практика Днів Науки в НаУКМА (докладніше можна дізнатися на сайті: www.ukma.kiev.ua) не є новою. І все ж таки, з цього року відбулася тактична рокировка: відтепер концентрація наукових заходів переноситься з одного тижня на цілий 2007 рік. Діяльність Києво-Могилянської академії орієнтовано на світові наукові тенденції, участь у Болонській системі (до

речі, від перших днів заснування НаУКМА) змушує повертатися до західних аналогів, протиставляючи себе іншим науково-навчальним системам, що дуже часто живляться не з наукових джерел, а з лабораторій корупції та хабарництва. На Могилянську сьогодні покладено місію створення нового університету, відповідно до світових аналогів.

30 березня 2007 року
з 13.00 до 16.00

ЯРМАРОК КАР'ЕРИ

Для студентів та випускників НаУКМА

Культурно-мистецький центр НаУКМА
вул. Іллінська, 9

Впевнені, що кожен, хто шукає нові можливості кар'єрного розвитку або майбутніх перспективних співробітників, знайде їх!

Організатор:

Центр кар'єри та працевлаштування студентів

E-mail: jcc@ukma.kiev.ua

У нашому випуску:

Сьомий материк — University

Стор. 2-3

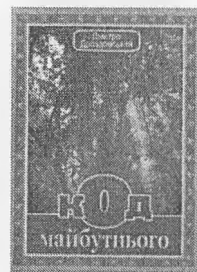
Реалії мовної норми в не-реальному суспільстві

Стор. 4

Концепція новітньої міфотворчості

Стор.5

Оаза на екзистенційному простогоні

Стор. 7

Attention! Увага!

17 березня — Банкет випускників,
30 березня — Ярмарок кар'єри,
31 березня — День відкритих дверей.

Дні науки в НаУКМА

Про проблеми і кардинальні зміни в системі освіти та участь НаУКМА в їхньому розв'язанні йшлося на круглому столі «Проблеми і перспективи впровадження програм PhD в НаУКМА (третій освітній цикл у світлі Болонських декларацій)», що відбувся 31 січня під керівництвом проф. Володимира Моренця, віце-президента Києво-Могилянської академії.

Сьогодні практично кожна країна має три мети у сфері вищої освіти. Перша — це попит на ширший доступ до вищої освіти, і в кожному регіоні цей доступ стрімко розширюється. В кінці шістдесятих років ХХ століття в Західній Європі не було жодної країни, де частка вікової групи у вищій освіті (18-22 роки) перевищувала б 8%; проте вже сьогодні там не залишилося жодної країни, в якій ця частка складала б менше 35%. У всьому світі число вступів до ВНЗ

не все гаразд. А що й казати про освіту в країні, де сотні дисертацій можна замовити і продати. От і вся «Грицева шкільна наука»...

На думку експертів, заняття в новій системі навчання більше не зводяться до надання інформації; акцент зроблено на аналізі інформації, її самостійному засвоєнні. Інтернет та інші електронні канали змінили вигляд академічної бібліотеки і підвищили якість освіти. Якісна академічна бібліотека традиційно славиться своїми фундаціями. Сьогодні цю якість визначає кількість способів доступу до інформації. Кожна академічна бібліотека мусить мати достатньо коштів, щобі приєднатися до ексклюзивних інформаційних мереж, у яких різні бібліотеки обмінюються ресурсами. Веду до того, що тепер мережі академічних бібліотек мають транснаціональний характер. Доступ до ін-

верситету і до фонду факультету. Згідно з сайтом Оксфорду, в 2006-2007 році до фонду університету кожний студент має сплатити 4400 євро, а до факультету — від 2600 до 6500 євро. До цієї суми треба додати витрати на харчування, перебування, часткові витрати на підручники. В середньому, ця стаття витрат досягає 13500 євро. Отже, один рік навчання в Оксфордському університеті коштує 22 тисяч євро. Вартість навчання в Гарварді досягає 25 тисяч євро. На третьому й четвертому роках платня за навчання знижується на 50 відсотків...

Зазначу ще одну специфіку вищої освіти. Що б не було головною метою університетів — викладання, проведення досліджень або професійно-технічна підготовка, — всі вони прагнуть впливати на соціальну згуртованість за допомогою двох механізмів. Перший із цих механізмів — навчальний план і професійне викладання історії, культурології, мови, біології, фізики, екології. Перші за рейтингом університети виявляють відвертість до світової літератури і фактів, що надаються вільно всім студентам у максимально можливому обсязі. Я неодноразово спілкувався зі студентами з Оксфорду (спеціальності «фізика», «хімія»), які отримують насолоду від знань і новин про українську літературу, культуру, мистецтво. А чи настільки цікавить нас інша культура? Ось у такому одновекторному розумінні освіти і криється троянський кінь інтелектуальних пасток. Технарі в нас відірвані, вирвані з гуманітарної аури, бо почасти сама аура

Сьомий материк — University

зростає на 10-15% на рік, зокрема, в країнах Азії, Африки та Латинської Америки, з середніми й низькими доходами на душу населення.

Який результат цього процесу? У світі сьогодні майже не залишилося регіонів, де вища освіта була б привілеєм еліти, тобто її частка не перевищувала б 15% вікової групи. Національний автономний університет Мексики налічує 269 тис. студентів, в Анатолійському університеті (Туреччина) — більше 1 млн., а в одному з найбільших приватних університетів світу — Ісламському університеті Азад в Ірані з його 145 кампусами — 850 тис.

Друга мета кожної країни полягає в тому, щоб підвищувати якість вищої освіти. І на цьому неодноразово наголошували під час соціологічних, правових, політологічних круглих столів на Днях Науки в Могилянці. За останнє десятиріччя в критеріях якості вищої освіти відбулася революція. Якісна вища освіта потребує наявності сучасної електроніки в класах, гуртожитках, бібліотеках і наукових лабораторіях. Найякісніші навчальні плани ґрунтуються не на підручниках, а на найсвіжішій інформації з паперових і електронних джерел, а тому всі перші в світовому рейтингу університети передплачують сотні міжнародних журналів (бачив на власні очі залу періодики в Оксфорді). Інформація для студентів сканується та розміщується в інтернеті і на сайті бібліотеки університетів (треба згадати, що подібна практика є в НаУКМА).

До того ж, сьогодні змінився стиль викладання. На цьому пункті неодноразово наголошував проф. В. Моренець, зазначаючи, що читання лекцій з папірців немислиме в новій системі освіти (врешті, таке проведення навчання не уявляли ні Сократ, ні Платон). А от метод сократичного діалогу — це той Парнас, до якого треба прагнути. На жаль, із цим поки що далеко

формації — саме цим відрізняються першокласні бібліотеки від посередніх. Але є кричуща проблема: а скільки в Україні першокласних бібліотек? А посередніх? Бібліотека — від витоків розуму університету, а тому неспроможність бібліотеки відповідати сучасним вимогам на багато років відсуває навчальні заклади від наукових установ. Університети з вузьким каналом доступу не можуть конкурувати за якістю з університетами з широким каналом. Усі академічні послуги, як навчальні, так і бібліографічні, надаються електронним шляхом. Така практика існує в НаУКМА вже протягом кількох років, засвідчуючи високий рівень корпоративної культури.

Третя загальна мета університетів у світі полягає в тому, щоб підвищувати рівність — можливість пропонувати стипендії сильним студентам для досліджень. Для нас це ілюзія, про яку більшість воліє змовчати. Але наукова діяльність неможлива без гідної стипендії (і це без грантів та інших science benefits). Здійснення всієї програми оновлення вищої освіти потребує великих витрат, і лише одиниці можуть собі дозволити фінансувати їх тільки з державних засобів. Зі зростанням числа студентів і, відповідно, очікувань щодо якості освіти і рівності в його здобутті державних ресурсів виявляється недостатньо. Дефіцит державних ресурсів, ймовірно, буде постійним, і тут виникає глобальна дилема, акцентована у виступі Ю. Савельєва, керівника аспірантури і докторантури НаУКМА: яким чином вища освіта може успішно сама себе фінансувати, тобто фінансувати здійснення власної мети, враховуючи традиційну мету служіння суспільному благу?

Думаю, буде цікаво дізнатись, якою є вартість освіти сьогодні в світових університетах. Так, очіки навчатися в Оксфорді сплачують за освіту за двома статтями: до фонду уні-

сьогодешньої літератури — неприваблива.

Інша специфіка — це те, як університет заохочує добросовісну поведінку і дотримує професійних стандартів, наскільки він справедливо винагороджує за академічні успіхи, наскільки його викладачі відкрито пропагують і дотримуються кодексів поведінки, наскільки успішними є відкриті диспути, властиві й сьогодні для Оксфордського чи Кембриджського університетів. Навчальні інституції, які демонструють високий ступінь розвитку людського і суспільного капіталу, є якіснішими. Саме ці університети мають найпозитивніший вплив на соціальну згуртованість нації. Це означає, що університети, в яких має місце корупція, а рішення про зарахування в університет і навіть сама акредитація можуть бути змінені за допомогою хабарів, загрожуватимуть соціальній згуртованості. Корумпований університет заохочуватиме не сумлін-

ність, а протилежну поведінку, що завдає шкоди національному інтелекту в майбутньому. Камо грядеші?

Це питання Хвильового чи не найбільше визначає ситуацію, коли рівень університетів в Україні є настільки низьким, що єдине, що тримає його в формі, — це хабарництво. Боротьба з корупцією у сфері вищої освіти є глобальною проблемою. Болонський процес, за допомогою якого чле-

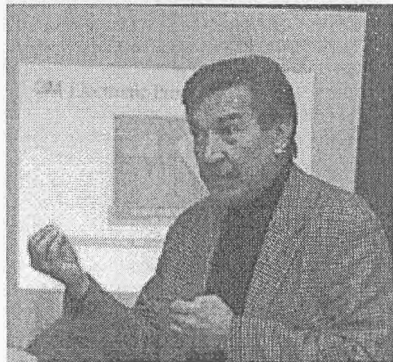
ни Європейського союзу докладають зусиль для гармонізації вищої освіти, для забезпечення високої мобільності студентів і викладачів. Готовність університету провести порівняння своїх програм із іншими університетами часто, мабуть, залежить саме від здатності університету продемонструвати свою НЕ-корумпованість.

Виникає ще одне запитання: а на які саме галузі потрібно сьогодні звертати особливу увагу? Професор Володимир Моренець у виступі на вищезгаданому круглому столі наголошує — попри те, що сьогодні в НАУКМА триває створення потужних лабораторій, наприклад, із молекулярної біології, на це потрібен час. Щоб випередити інших, потрібно акцентувати і на соціологічних, політологічних проектах, дослідженнях із філології. Хоча усі перші в світовому рейтингу університети — переважно технологічні із Нобелівськими лауреатами в хімії, медицині, фізиці. Але в мене є одне запитання: а чому б тоді не подумати й про своїх Нобелівських лауреатів?

Американський журнал Money Magazine в січні 2007 року опублікував перелік найприбутковіших професій у США. Дослідження проводили на основі даних національного статистичного бюро. До списку увійшли професії з середньою зарплатною платнею вище 50 тис. дол. на рік і без ризику для здоров'я людини. Перше місце посідає інженер програмного забезпечення: середня зарплата 80,5 тис. дол. на рік. Також матиме попит професія професора або викладача коледжу, оскільки кількість абітурієнтів постійно зростає. Наступною названо професію фінансового консультанта. Фахівець із кадрів може заробляти близько мільйона доларів на рік. На останній позиції в п'ятірці лідерів — асистент лікаря. До другої п'ятірки найбільш «попитових» професій увійшли фахівці із досліджень ринку, IT-адміністратор, оцінювач нерухомості, фармацевт і психолог. Якщо зважити на цю таблицю, то можна припустити, що саме професії формуватимуть коло напрямів для перспективних досліджень.

Чарльз Вест, президент Масачусетського технологічного інститу-

ту, у своїй новій книжці «В пошуках необмежених можливостей: Есе про ролі науково-дослідних університетів» зазначив, що співпраця може відігравати набагато важливішу роль, ніж суперництво, у визначенні перспектив розвитку вищої освіти. У цій книжці проф. Вест визначає й ті домінуючі, що стало утримують американські університети серед перших у рейтингу. Це, на його думку, «різноманітність установ — від невеликих коледжів із гуманітарним нахилом до державних і приватних університетів, що дає можливість студентам вибрати заклад, який найкраще відповідає їхнім потребам. Студентам американських ВНЗ надано свободу вибору курсів і тем для наукового дослідження. В науково-дослідних університетах навчання і наукова робота переплітаються за принципом поєднаних посудин. Відповідальність за підтримку досліджень у наших університетах споконвіку бере на себе федеральний уряд, який надає гранти дослідникам, здатним успішно конкурувати з колегами на ринку ідей. Традиції меценатства, стимульовані податковим законодавством США, дають можливості ви-

пускникам підтримувати університет...» Ч. Вест зазначає: «Сьогодні інтернет створює можливості для глобальної науково-дослідної кооперації, сумісного використання знань і бази навчально-методичних матеріалів. Викладання і виробництво знань відбуватимуться подібно до розвитку програмного забезпечення з відкритим початковим кодом Linux, тобто здійснюватися в безлічі науково-дослідних груп по всьому світу. Подібний тектонічний зсув можна розглядати як виникнення метауніверситету...»

А чи зможе бути таким метауніверситетом і Києво-Могилянська академія? Університет сьогодні — це сьомий материк на інформаційній планеті Земля.

Статтю підготовлено за матеріалами світових видань у сфері освіти: Times Higher Education Supplement, Money Magazine.

Дмитро Дроздовський,
студент ФГН-3

Могилянські прем'єри

25 січня в Культурно-мистецькому центрі НАУКМА відбулася презентація кінофільму за назвою «Той, що пробудив кам'яну державу». Фільм присвячено пам'яті провідного українського політика, народного депутата України, засновника й лідера Народного Руху України 90-х років — В'ячеслава Чорновола.

На заході були поважні гості — міністр закордонних справ України, лідер Народного Руху України Борис Тарасюк; дружина В'ячеслава Чорновола, голова фонду його імені — Алена Пашко; доктор філологічних наук,

Пробудження кам'яної держави...

професор НАУКМА Володимир Моренець; також була присутня знімальна група в складі автора сценарію й режисера Володимира Онищенка, оператора Андрія Даниленка, акторів Олени Лахманюк та Євгена Паперного. Не було лише виконавця головної ролі — Сергія Романюка. Власне, жанр стрічки був художньо-документальним, тому в художній частині фільму до знімального процесу було залучено акторів. За вказівками режисера, було зроблено реконструкцію допитів В'ячеслава Чорновола у Львові влітку-взимку 1972 року, коли по УРСР пройшла хвиля арештів; тоді, крім Чорновола, заарештували Івана Світличного, Василя Стуса, Євгена Сверстюка та багатьох інших. У документальній частині використано фото-, кінодокументи, відео- та аудіозаписи, які безпосередньо стосувалися діяльності Чорновола — як до, так і після обох арештів (перший — 1972-го, другий — 1980 року). Глядачі, крім знайомих епізодів, мали змогу побачити хронікальні кадри, раніше не трансльовані телебаченням. Звідти можна було побачити Чорновола таким, яким його запам'ятали родичі, друзі, колеги — жвавим, енергійним, сповненим ідей. Він усміхався, жартував і закликав інших боротися, роблячи так само.

Показ фільму відбувся у невимушеній, м'якій атмосфері чудового кінозалу НАУКМА, і це, вочевидь, посприяло тому, як аудиторія сприйняла побачене. Дружина В'ячеслава Максимовича, Алена Пашко, взявши слово, ніби прочитала емоції глядачів. Вона наголосила на тому, що саме такій аудиторії її чоловік довіряв найбільше. «Не втрачайте цієї іскри в собі. Будьте такими, як ви є» — одна з її сентенцій, що прозвучали того вечора.

Іван Жежера,
студент ФГН-2

Дні науки в НаУКМА: мовне питання

30 січня в рамках щорічної конференції «Дні науки в НаУКМА» на кафедрі української мови було проведено круглий стіл «Мовна норма: концепції і реалії сьогодення». Для обговорення було запропоновано такі теми: 1. Доля «Проекту українського правопису»; 2. Лексична варіантність: проблеми лексикографічної кодифікації; 3. Проблеми унормування української термінології. До участі в круглому столі було запрошено провідних мовознавців професорів О. Пономарева, К. Городенську, Є. Карпіловську, Ю. Мосенкіса, а також доц. О. Кочергу, Є. Мейнаровича та викладача Гданського університету А. Братські.

Мова і суспільство: досвід Могиланки

Особливу увагу було приділено досі не розв'язаним проблемам українського правопису. Свого часу група авторитетних мовознавців під керівництвом чл.-кор. НАН України В. Німчука після тривалого обговорення підготувала «Проект правопису української мови», у якому вдало, на нашу думку, поєднано окремі елементи з «Українського правопису» 1928 року та вдосконалений варіант чинного українського правопису. У 2003 році без жодних пояснень було змінено склад Правописної комісії і припинено її діяльність. За віце-прем'єрства В. Кириленка вже було домовлено про можливість відновлення роботи Правописної комісії в попередньому складі під головуванням В. Німчука. Але зі зміною уряду все повернулося на «крути своя», про що розповіли мовознавці К. Городенська та О. Пономарів, які брали активну участь у підготовці «Проекту».

Відсутність унормованості української орфографії призводить до досить численних випадків розбіжностей і помилок не лише в ЗМІ, а й у друкованих та електронних орфографічних словниках, аналіз яких зробили викладачі кафедри української мови НаУКМА О. Лаврінець та Н. Дзюбишина-Мельник. Така ситуація негативно позначається на навчальному процесі та редакторській роботі.

Не менше проблем в українській термінології, про що неодноразово доповідала на щорічних наукових конференціях кандидат фізико-математичних наук О. Кочерга, яка упродовж багатьох років опрацьовує природничу термінологію і викладає спецкурс із термінознавства в НаУКМА.

Проведений круглий стіл і порушені на ньому питання були актуальними, цікавими і корисними як для студентів та викладачів НаУКМА, так і для запрошених науковців.

Олена Лаврінець,
доцент кафедри
української мови НаУКМА

Наприкінці січня в рамках традиційних для цього часу Днів науки в Національному університеті «Києво-Могилянська академія» відбувся круглий стіл під назвою «Мовна норма: концепції та реалії сьогодення». Голоували на ньому професор Лариса Масенко, завідувач кафедри української мови НаУКМА, та професор Олександр Пономарів із Київського університету ім. Т. Шевченка. Цього річного круглий стіл зібрав провідних науковців із метою виявлення найважливіших мовних проблем і знайдення шляхів їхнього розв'язання, реалізації програми мовного планування та уникнення правописних неузгодженостей.

Мовних проблем на тлі загальнодержавного узвичаєного й канонізованого цинізм-нігілізму щодо рідної мови і справді виявилось багато. Подібна мовна політика, яку вті-

Реалії мовної норми в нереальному суспільстві

люють в Україні сьогодні, є нечуваною: в нас посадовці й урядовці послугуються чужою мовою, що де-юре виступає як порушення (нахабне, свідоме, цілеспрямоване) Конституції України.

Про ці проблеми, що я окреслив вище, йшлося на круглому столі в НаУКМА під час Днів науки. Вчені наголошували на проблемі «заскоружлості» українського правопису, що наразі не відповідає основам сучасної української мови, бо його джерельна база дуже застаріла (немає прикладів інфінітивних конструкцій на -но/-то: подано «підлога вимита» замість «підлогу вимито»; зовсім не відображено активних у сучасній лексиці варіантів «гот-дог», «секонд-хенд», які вже настільки інтегрувалися в мову, що їхнє орфографічне відбиття потребує уточнення; не відображено паралельних форм вживання по батькові Ілля та Ількович тощо, які активно функціонують у літературі). Про проблему переформування правопису, оновлення прикладів, введення нових розділів та заміни таких, що є даниною минулому (п. 43, у п. 17 усунути не точності, доповнити п. 8.2 тощо) зазначила у своєму виступі Наталя Дзюбишина-Мельник, викладач кафедри української мови НаУКМА.

Йшлося і про проблеми адаптації слів іншомовного походження в українській мові. Сьогодні, як я вже зазначав, проблема співіснування величезної парадигми синонімів із питомих шарів лексики та запозичень — дуже актуальна і викликає чи не найбільше дискусій. Від вибору мовознавців залежить доля представників технічних професій, які передають на письмі запозичення в термінології порізному. Водночас, ця проблема посварила й мовників між собою, адже вони мають різні методичні критерії для написання запозичень.

Мовознавці не завжди є компетентними в технічній термінології, в якій є і функція, і функціонал. Саме до співпраці між мовниками та фізиками і

закликала Ольга Кочерга. Проте не все так просто: впродовж років, оббиваючи пороги Інституту мовознавства, вона бачила лише опір та нерозуміння, небажання співпрацювати, що йшло саме з боку мовознавців. Як відомо, коли свої не можуть знайти спільної мови, тоді з цього користується ворог. На цій ідеї наголошували й наголошують світові гуманітарії (згадати й Анатолія Свидницького з його романом «Люборацькі», й ідею, яку закликав Єжи Гофман у свою версію екранізації «Огнем і мечем» Г. Сенкевича). Подивіться навкруги: вивіски, постери, банери — все чужою мовою, що посідає статус престижності.

Інше питання, на якому наголосила О. Кочерга — це подвоєння в запозиченнях. Ось наприклад, прізвища видатних людей: Ласкаль, Паскаль, Гофман. Відповідно до мови-оригіналу, ми маємо писати так: Паскаль, Ласкаль, Гоффманн. Проте, подібна практика може й зашкодити мові, адже тоді важко розробити єдину усталену

норму для запозичень із усіх мов, тому професор О. Пономарів слушно наголосив на тенденції спрощення подвоєнь у групах приголосних, що відповідає реальній вимові, а не графіці, і може бути покладене в основу єдиного правила.

Торкались дискусії й тих положень, що пропонує «Проект правопису» В. Німчука. Зокрема, щодо написання «ортографія», «катедра», «Атени» тощо. Підтримуючи повністю всі ці нововведення, що фактично означають повернення до справжнього українського правопису, адже саме так, відповідно до мови-оригіналу, й потрібно писати, хочу наголосити на іншому: сьогодні потрібно бити в останні дзвони звідусіль, щоб відстояти право на рідну мову. Потрібна згуртованість науковців задля протидії новому, модифікованому ворогу з тисячею облич. Нам бракує духовного лицарства Івана Дзюби, сили духу Василя Стуса, енергії думки Ліни Костенко.

На початку XX століття в «Ниві» з'явився вельми цікавий твір Миколи Костомарова, про який у сучасному літературознавстві чомусь майже не згадують (траплялися хіба що публікації проф. В. Панченка). Йдеться про «Скотной двор» (мабуть, українською варто було б перекласти, як «Обора») Миколи Костомарова. Згадали про цей твір хіба що на початку 90-х, коли з'явилися переклади «Скотоферми» Дж. Орвела. А йдеться там про бунт тварин (читай людей, які за добу кріпацтва звиродніли, перетворившись на тварин із хіба що рудиментами від людини). Боюся, історія, як завше, матиме повторювану синуsoїду. І невже через сто років українська нація мутує до рівня провінційної «скотоферми»?

Дмитро Дроздовський,
студент ФГН-3

Могилянці: per aspera ad astra

Ларису Масенко нагородили премією імені Б. Грінченка

Щиро вітаємо професора Ларису Терентівну Масенку, бажаємо перемог і успіхів у професійній діяльності!

Правники – переможці Міжнародних змагань

Команда студентів факультету правничих наук Національного університету «Києво-Могилянська академія» у складі Ольги Асадчої (4 рік навчання), Анни Власюк (3 рік навчання), Євгена Зверева (4 рік навчання) і Катерини Крахмальової (4 рік навчання) перемогла в Національному раунді Міжнародних змагань із міжнародного права ім. Телдерса, який відбувся 10 лютого 2007 р. в приміщенні Верховного Суду України. Тренер команди – завідувач кафедри загально-правових наук, доцент Мирослава Антонович.

Крім того, Ольга Асадча та Анна Власюк отримали диплом найкращих аплікантів в усіх слуханнях. У цілому, для участі в змаганнях зареєструвалось сім команд правничих факультетів університетів України.

Валентин Королько поповнив лави IPRA

Завідувач кафедри теорії і методики зв'язків із громадськістю НаУКМА професор Валентин Григорович Королько став членом Міжнародної Асоціації зв'язків із громадськістю (IPRA).

Вітаємо Валентина Григоровича, який став четвертим із України членом цієї організації, бажаємо нових перемог і успіхів у професійній діяльності!

Міжнародна асоціація зв'язків із громадськістю (IPRA) є міжнародною неурядовою організацією і найбільшою в світі асоціацією професіоналів зі зв'язків із громадськістю. Вона об'єднує більше 1000 лідерів PR-співтовариства в 100 країнах світу. IPRA була заснована 1 травня 1955 року в Лондоні провідними PR-професіоналами декількох країн.

Публічна дипломатія Могилянської школи журналістики

Колін Граффі, Радник заступника Державного секретаря США, провела 8 лютого 2007 року відкриту лекцію для студентів Могилянської школи журналістики в рамках курсу «Міжнародна журналістика».

Керівник відділу публічної дипломатії Бюро Держдепартаменту з питань Європи і Євразії наголосила на важливості інформації в процесі творення сучасної дипломатії, а також важливості ЗМІ, особливо телебачення та новітніх медіа, у процесі творення іміджу тієї чи іншої країни.

Полеміка

Що буде, якщо пересічного громадянина (хай він і гортав свого часу відповідного спрямування посібники) допустити до хірургічного столу? Правильно, абракадабра, з фатальними наслідками для пацієнта. Цей факт ні в кого не викличе заперечень – кожен має фахово займатися своєю справою, адже ще мудрий Сковорода говорив про це як в прозі, так і у віршах... Але чомусь, коли йдеться про гуманітарні науки, а не медицину, ця свята істина розчиняється в руках бравих експериментаторів, що приступають до хірургічного столу та ліплять гібридів, не думаючи про те, що наслідки можуть бути не менш фатальними...

Метою круглого столу «Міфологізація походження українців», що відбувся 20 лютого 2007 у Національному університеті «Києво-Могилянська академія», було налагодження зв'язку між наукою та не-наукою, а саме – засобами масової інформації. Серед запро-

шених до участі у круглому столі експертів були Григорій Півторак, членкореспондент НАН України, професор, доктор філологічних наук, Інститут мовознавства ім. О. Потебні НАНУ; Леонід Залізник, професор, доктор історичних наук, Інститут археології НАНУ; Віталій Отрошенко, професор, доктор історичних наук, Інститут археології НАНУ; Сергій Сегеда, професор, доктор історичних наук, Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАНУ; Наталія Яковенко, професор, доктор історичних наук, завідувач кафедри історії НаУКМА; Кирило Галушко, доцент, КНУ ім. Тараса Шевченка, директор Центру ім. Липинського; Максим Левада, координатор програм Центру ім. Липинського. Загалом серед «лидарів круглого столу» були професори та викладачі, члени НАНУ, журналісти, представники влади, а також студенти магістерських програм і аспіранти.

Предметом 5-ти доповідей експертів та дискусії, що розгорнулася (навіть розпалилася) по тому, були міфи. Не класичні давньогрецькі, єгипетські чи слов'янські, а міфи, породжені «суворою сучасністю». Міфи, спечені «прокарами» «Білого наукового братства» (як влучно назвав С. Сегеда псевдоісториків) і загорнені у барвисті обгортки, які охоче ковтають школярі у своїй наївній довірливості, читаючи відповідні підручники, допущені не більш кваліфікованими міністрами освіти, і журналісти у гонитві за сенсацією...

Походження індоєвропейців, роль трипільської культури в історії, етногенез українців... метою дискусії було, насамперед, виявити, що є новомодними міфами, звідки вони беруться та як (і чи варто) з ними боротися. Про самі ж історичні концепції та гіпотези із зазначених питань не йшлося.

З одного боку, як зазначив пан Манько, міфи такого роду – явище майже настільки ж вічне і давнє, як і міфи класичні. У кожному цивілізованому суспільстві існує неабиякий попит на подібну «народну творчість», яка існує та розвивається окремо від

справжньої науки, за своїми законами і принципами, і вибір кожного – приймати цю «творчість» за істину, чи ні. Так, скажімо, в США Майкл Кремо у своїх книгах доводить, що люди бродили землею ще за часів динозаврів, але ж ця версія, хай і позбавлена глузду, не шкодить ні науці, ні суспільству. З іншого боку, в ситуації з Україною міфи мають серйознішу, ніж деінде, загрозу, адже більшість населення ще не встигла зняти з вух гіпотетичну локшину, навішану радянським режимом у тих-таки школах, вузах і ЗМІ. «...Починається міфом і закінчується ним...»

Одним із основних об'єктів критики експертів став «народний академік» Юрій Шилів (від же академік «Української міжнародної Академії оригінальних ідей» та академік «Православної Російської Академії»), ідеологія якого являє собою переплетення українського націоналізму (шумери, а разом з ними і всі світова цивілізація, – вихідці з Трипільської культури пра-

вобережної України, яку Шилів називає «держава Аратта») та російського націоналізму (росіяни також є вихідцями з Трипільської культури, брали участь у Троїанській війні, саме подвиги росіян описані в «Іліаді» та «Одісеї» Гомера, вони ж етруски, вони ж вікінги, вони ж варяги).

На думку пана Сергія Сегеди такі міфи мають і свою позитивну сторону, мовляв, подекуди «перегинання палиці» благотворно впливає на зрощування патріотичних почуттів. Вітім, колеги у своїй більшості не погодились із цією думкою, заявивши про те, що ніяке, навіть привабливе, шахрайство, не може і не повинно ставати базою національної свідомості, а поза всім, за подібні «художні витвори» доводиться червоніти перед світовою науковою спільнотою. Леонід Залізник, в свою чергу, запропонував своєрідний компроміс, зазначивши, що міфи насправді потрібні, але міфи, не створені з повітря, а ті, що мають під собою реальну наукову базу. Кожен народ потребує героїв, гіперболізований образ яких стає частиною маскультури і є своєрідною «візитівкою», «фішкою» чи «родзинкою». У випадку Америки такими героями можна вважати ковбоїв, а на нашій історичній арені ними є козаки, «розкручені» творчістю Шевченка...

Що й казати, від кількості гострих питань, піднятих за круглим столом, та гостроти дискусії неважко було і порізатись... Йшлося і про політизацію історії, і про низький загальний рівень освіти, і про некомпетентність Міністерства тої ж освіти, що допускає до навчальної програми псевдонаукові концепції, і про брак наукових праць, розрахованих на широкий загал, і про те, що все вищезазначене, зрештою, не справа науковців... Опозиція офіційній науці (представлена на засіданні народним депутатом України Іваном Зайцем, головою благодійного фонду «Трипільля») виступала за діалог між науковцями та аматорами...

Олена Максименко,
МП-1 «Археологія
та давня історія України»

Актуально

Як це було...

У далекому XVIII столітті в Києво-Могилянській Академії існувала традиція наукових дискусій. Фактично, дискусії збігалися з випускними іспитами, але оскільки Болонський процес тоді ще не набрав чинності і системи тестів давня професура не знала, за своєю формою іспити більше скидалися на наукові доповіді: студент, який проходив випробування, мав годинами говорити на задану тему, а слухачам (викладачам та студентам) належало ставити запитання та вносити зауваження.

Сучасний аналог цього заходу під назвою «Дні науки в НаУКМА» децю гуманніший: протягом тих самих

тикував деякі поширені сьогодні «арійські міфи»; Л. Л. Залізняк у своєму виступі приділив увагу проблемам і перспективам розвитку археології на сьогодні; зазначив, які саме можливості матимуть студенти по закінченні навчання, прочитаних спільно для обох секцій, слухачі й доповідачі розподілилися.

Своїми враженнями про конференцію ділиться сам Леонід Львович Залізняк: «Будь-яка конференція — один зі способів наукового життя. Є статті, книжки, розкопки... А є конференція, на якій виголошують доповіді. Цей захід значною мірою влаштовують для того, щоб студенти побачили, що таке наукова конференція, і щоб вони самостійно могли підготу-

тись писемність), були характерні не тільки для пізнього Трипілля (як показав археолог Ткачук), але навіть із раннього Трипілля існують знаки, що їх читають на трипільському посуді. Микола Беленко розповів про знахідки палеолітичного часу на Сумщині (зокрема, рештки мамонтів, носорогів, а також крем'яних знарядь пізнього палеоліту). Артем Борисов розповів про пам'ятки доби бронзи на Черкащині. Антон Макаревич, студент бакалаврату НаУКМА, докладно зупинився на темі вивчення видовжених курганных споруд.

Людмила Шакіло, студентка КНУ ім. Шевченка, дослідила історіографічний аспект походження землеробства, зібравши дані про вивчення землеробства з різних джерел і класифікувавши теорії походження землеробства.

Історія і реальність сучасної археології

кількох годин висловитись встигають близько двох десятків доповідачів, а на представлення теми студенту відводиться не більше 10 хвилин. Втім, користі з цього не набагато менше, ніж із давніх дискусій...

Сьогодні

Цього року Могилянка віддає вже шосту данину традиції, започаткованій у 2001 році. «Дні науки», що представляють собою тиждень конференцій з усіх наукових дисциплін, — це своєрідний міст, що поєднує різні покоління дослідників. З одного боку — досвідчені та визнані вчені, які легко й невимушено імпровізують за кафедрою, з іншого боку молоді, зелені і сповнені ентузіазму, які навчаються за їхніми науковими працями та здійснюють свої перші спроби в обраній галузі.

Археологія та давня історія

Шоста науково-практична конференція «Археологія та давня історія України» у рамках зазначеної вище програми «Дні науки» відбулась 22 січня 2007 року. Заслуховування близько сорока доповідей розподілене на дві секції: «Первісна доба» і «Залізний вік — Середньовіччя»; і відбувалися вони окремо у різних приміщеннях. Керівник конференції — професор Києво-Могилянської Академії, доктор наук, керівник магістерської програми «Археологія та давня історія України», Леонід Львович Залізняк. Він і очолює першу секцію конференції, тоді як другою, «залізнослов'янсько-середньовічною», опікувався професор Віталій Михайлович Зубар.

Після декількох вступних доповідей професорів Інституту Археології та НаУКМА (М. Ю. Відейко говорив про проблеми, пов'язані з дослідженням трипільської культури; В.В. Отрошенко виступив із доповіддю «Арійський міф у сучасному контексті», де обґрунтовував важливість наукового підходу до вивчення проблеми походження арійців та розкри-

вати й прочитати доповідь і набирали навичок цієї «форми наукового життя».

На конференції було багато цікавих виступів, ми зробили акцент на дослідженнях молодих вчених, хоч доповідали і відомі вчені. Доповіді були різної сили, різного наукового навантаження, але з-поміж них можна відзначити цілий ряд цікавих, достатньо кваліфіковано підготовлених і зрілих.

За цими доповідями ми замовлятимемо статті, і протягом місяця маємо зібрати цілу збірку «Magisterium. Археологічні студії», куди ввійдуть найкращі статті, прочитані на конференції».

Погляд молоді

Серед доповідей студентів і аспірантів першої секції Леонід Львович виокремив найяскравіші, зокрема доповідь аспіранта НаУКМА Олени Федорченко, яка займається палеолітом Причорномор'я. Вона вдало сформулировала у виступі головні положення теми, виділила етапи розвитку науки про палеоліт Причорномор'я, і сумлінно вимальовувала перспективи.

Серед студентів магістерської програми НаУКМА можна назвати доповідь Олени Мельник, яка докладно зупинилася на устрої раннього колісного транспорту ямної культури. Представники ямної культури — одні з найдавніших індоєвропейських племен, які розселилися з території України, де ця культура зародилася, далеко на схід до Алтаю, і на захід, до Угорщини. Весь євразійський степ був заселений «ямниками» протягом буквально кількох сот років; служба такого розселення — це, зокрема, наявність ефективного транспорту (насамперед дерев'яних возів). «Колісний транспорт, віз, стилізоване колесо, яке котиться, свастика — це взагалі символ індоєвропейців, арійців, навіть Гітлер це використав», — каже Леонід Львович.

Олена Дзєнєладзе розглянула різні знакові системи Трипілля. Вона довела, що такі системи (з яких, імовірно, могла в майбутньому зароди-

Щодо другої секції конференції, то присутні викладачі та професори серед доповідей молоді найбільше відзначали доповідь студентки магістерської програми НаУКМА Марії Відейко, яка розкрила основні етапи історії Вознесенського монастиря, описала найцікавіші знахідки на його території (в основному кераміку), а також на ілюстраціях продемонструвала припустиму схему будівлі церкви.

Також слід відзначити роботу А. Закружецької, яка розкрила поворотні моменти історії досліджень половців золотоординського часу. Привернула увагу слухачів і доповідь О. Манігди, яка торкнулася питання методики класифікації неукріплених поселень Галицької та Волинської земель.

Як зауважив проф. Л. Залізняк: «Серед наших досягнень можна назвати збільшення кількості студентів, які взяли участь у конференції. Також найкращі доповіді будуть надруковані в журналі «Magisterium. Археологічні студії».

Очіма новачка...

Людину, яка навчається в Академії та займається наукою перший рік, може вразити демократизм у підході до вибору теми, брак будь-яких обмежень (на конференції звучали навіть більш фольклорні та культурологічні теми, як «Сліди міфу про Перуна у билинах про Іллю Муромця», «Поєднання язичницьких і християнських мотивів у свідомості українця до XX століття» та інші), підтримка кожної ініціативи та увага до кожного виступу.

Конференція також дає можливість випробувати себе в обраній темі, пересвідчитись у правильності наряду своїх досліджень. А озирнувшись на три сотні років тому, порадіти, що доповідь треба готувати лише на 10 хвилин...

Олена Максименко,
МП-1 «Археологія та давня історія України»

Vivat, могилянці!

Поділ на конформістів та нонконформістів був визначальним вододілом на материк інтелектуального життя епохи серпа та молота. По один бік цього яру жила, творила, зображала світ абсолютна більшість інтелектуалів та художників. По той бік опинилася абсолютна меншість, яка не приймала кон'юнктури й підніжництва, через що часто втрачала можливість творити, а то й жити. Однак за останні 15 років міжчасся (чи то пак безчасся) бінарна опозиція конформізму та нонконформізму втратила свою граничну актуальність. Натомість тектонічні зсуви епохальних змін витворили новий кордон-розлам, новий вододіл, що розмежує нігілізм, неоцинізм, дегуманізм, з одного боку, та, хоч і поліваріативну, але тисячолітню тривку, фундаментальну етику буття людини. Лики постто-

культурного, соціально-психологічного феномену українського шістдесятництва. До дискусивно відкритого тла своїх роздумів Дмитро залучає інтуїтивізм та філософію життя Анрі Бергсона, конструктивний емпіризм Баса ван Фраассена, деконструктивізм Жака Дерріди, герменевтику Гадамера.

Покоління «каторжників, смертників і естетів» чинило «природний опір природно вільної людини». І в цьому крилася його непроминальна, понадсвітня, кризисова сила, і в цьому затамовувалася його іманентна слабкість та вразливість, що проявилася в 1972 році, році «великого погрому» опозиційно налаштованої інтелігенції. Зацитовані в монографії поетичні рядки Ліни Костенко найкраще виражають екзистенційне звучання українського Руху духовного Опору: «Було нам важко і було нам зле. І західно, і східно. Було безвихідно. Але Нам не було негідно».

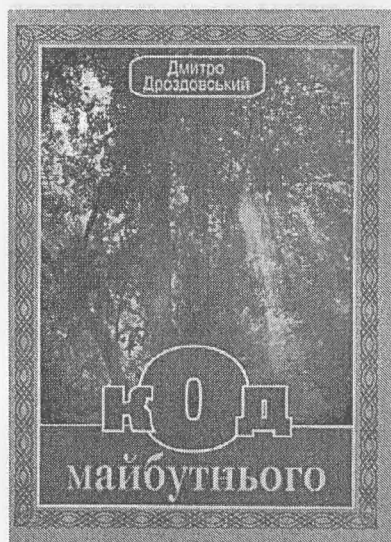
темпоральному просторі, схематизованому трьома часопросторовими координатами – минулого, сьогодення та майбутнього. Неоцинізм, нігілізм, посудомленість безсенсовістю, безвідповідальність новопосталих занадто егоцентричних, недоступних і неясних не утаємниченим «творців» «укрсуцеліту» є симптоматичним феноменом пострезимного ментально-духовного бездоріжжя України. Безпомічність, інфантильність, безхребетність у художньому, поетичному слові є виявом глибокої кризи, етичного вакууму, втвореного деструкцією історичних та позачасових ціннісних кодів. Українське шістдесятництво було періодом їхнього віднайдення. Ми ж живемо в епоху втрати, в епоху невизначеності...

У монографії гранично одверто, різко й переконливо унаочнюється проблема співвіднесеності стандарту й шедевр, нешкідливого існу-

Оаза на екзистенційному простогоні

талітарної «безпределщини» незліченні, і найтривожніше, що всі вони – переважно молоді. І знову циклічно історія повторюється: по один бік прірви – більшість; по інший – одиниці. Говорити мовою Сократа не модно, не цікаво, не «стыбно». На зміну монолітній спресованості тоталітаризму прийшла фрагментована розрідженість «пост-ізмів». І задихнутися однаково легко можна в умовах і першого, і другого становища. В сучасній українській культурі в цілому й у літературі, зокрема, всі ці тенденції проявилися напролюд видукло.

На цьому тлі нещодавно опублікована монографія «Код майбутнього. Криза людини в європейській філософії: від екзистенціалізму до українського шістдесятництва» (грант Президента України від 2005 року) Дмитра Дроздовського, студента НаУКМА, варте особливої уваги й вдумливого, осмисленого, екстраполятивного прочитання. Автор робить унікальну спробу пошуку адекватних сьогоденним реаліям, генетично, історично обумовлених етичних координат культурного самовиразу української нації. Однак конденсація «коду майбутнього» не має нічого спільного з моралізаторством, претензійним винесенням етичних вироків, виставленням оцінок минулому й повчанням на майбутнє. Всі ці бруктоподібні штампи заідеологізованої дидактики розлітаються як зношена бутафорна конструкція тоді, коли автор спроможний акумулювати в своїй роботі потужний інтелектуальний заряд, інтегрувати проблемне поле дослідження в широчезний простір хронологічно тяглого європейського філософсько-наукового контексту. Тематичною та ідейною серцевиною «Коду майбутнього» є феномен українського шістдесятництва. Панорамному аналізу кризи людини в європейській філософії дослідник надає пірамідалну, конусоподібну скерованість: від найширшого контексту європейського релігійного та атеїстичного екзистенціалізму до конкретно-історичного,

Криза культури, на думку автора, – це найперше криза цінностей. Під знаком такої кризи минуло практично все 20 століття. Спорадичні спалахи духовного підйому у перервах між світовими війнами та на перехрестях різношерстих за формою, але близьких за змістом тоталітаризмів своїм конвульсивно-імпульсивним, спазматичним постанням лише підкреслювали системність і глибину кризи. Засадничі цінності мають людиною проживатися. Натомість у Західному світі й у поденщині, і в елітарності «високих матерій» утвердилися «порожні оболонки формалізованих, ритуалізованих цінностей». У світі східно-візантійському, православному органічно відштовхується цінність людської індивідуальності, свободи, вибору. Автор ставить ряд вельми слушних питань: чи буде за таких умов перехід на вищий рівень, що таке істина й головне – що робити, щоб не повторився Освенцім? Код майбутнього як «ментальна формула перетворення світу» може бути спроектований лишень у тривимірному

вання та героїзму, раціонального розрахунку й безкорисливого ентузіазму на екзистенційному простогоні на скресі XX й XXI століть. Сьогоднішня епоха всевладного Стандарту й раціональної калькуляції спонукає нас реалістично вдивлятися в мандрівні перспективи майбутнього на обрії європейського культурно-цивілізаційного світобачення. Водночас технологічний прогрес є феноменом вкрай контроверсійним, потреба формування нових соціоприродних систем є настільки ж важливою, наскільки й збереження етичного, ціннісного генотипу нації. Звернення до цієї проблематики допомагає авторові уникнути однолінійності, моноплосковості в дослідженні основної проблематики. Писати про потужність гуманістичної еманации поезії шістдесятників, про етичну й естетичну убогість сучасної літератури безчасся й бездоріжжя та про потребу нового інтелектуального осмислення й практичного захисту світу природи – це доволі не типово для українського наукового дискурсу, спадково редюкованого до штучно окреслених галузей і спеціалізацій.

Свій «Код майбутнього» Дмитро Дроздовський свідомо оточує знаками питання, пошук цього Коду закінчується трикрапкою. Єдине, що в монографії детерміновано чітко й безапеляційно, – це органічна вписаність етичних кодів української нації в європейський часопростір та їхнє місце в тривимірному просторі координат минулого, сьогодення та майбутнього. «Код майбутнього» варте бути яскравим зачином фундаментальних зрілхшукань онтологічної оази на екзистенційному простогоні культури.

Жанна Безп'ятчук,
видавниця балакаврату НаУКМА

Книгу можна придбати в редакції журналу «Всесвіт»: вул. М. Грушевського, 34/1
Тел.: (38-044) 253-13-18, 253-27-10
www.vsesvit-journal.com
Ціна видання: 10 грн.

Вітаємо цьогорічних лауреатів премії імені Петра Могили!

Наталію Яковенко: Монографія «Нарис історії середньовічної та ранньомодерної України»

Сергія Івахненкова: Монографія «Комп'ютерний аудит: контрольні методики і технології»

Івахненков С. Комп'ютерний аудит: контрольні методики і технології. — К.: Знання, 2005.

У монографії розглядається ряд теоретичних та практичних питань, пов'язаних зі змінами в контрольній діяльності, зумовленими застосуванням інформаційних технологій.

Уточнено понятійний апарат, розроблено та обґрунтовано оцінку аудиторських ризиків, висвітлено методику перевірок комп'ютерних систем бухгалтерського обліку, основні підходи до автоматизації проведення аудиторської перевірки і діяльності аудиторських фірм. Розраховано на широке коло читачів — аудиторів-практиків, бухгалтерів-науковців, викладачів та студентів.

Книжку можна придбати у видавництві «Знання» (вул. Стрілецька, 28), книгарні «Наукова думка», магазинах «Книги» (вул. Л. Толстого, 11/16), «Книжковий світ» (Майдан Незалежності, ТЦ «Глобус»), «Абзац» (вул. Стрілецька, 3).

Яковенко Н. Нарис історії середньовічної та ранньомодерної України. — К.: Критика, 2005.

Концепція «Нарису Історії середньовічної та ранньомодерної України» доктора історичних наук, професора НаУКМА Наталі Яковенко спрямована на переосмислення усталеної схеми української історії, що її дотепер чинна, хоч уже й захитана академічна історіографічна традиція успадкувала від народницького «національно-державного» історіописання. Порівняно з першою версією, опублікованою 1997 року в київському видавництві «Генеза» як «Нарис історії України з найдавніших часів до кінця XVIII століття», дослідниця розширила свою синтезу змістово, особливо сюжетами про світ уявлень та ідей XVI-XVII століття, що є першочерговою сферою її наукових зацікавлень.

Книжку можна придбати у книгарні «Наукова думка» (вул. Грушевського, 4), видавництві «Критика» (вул. Грушевського, 2).

Лютий

Публікації

Олександр Вакулєнко. Свято в „Могилянці" // Українське Слово. — № 5. — 2007 р. — 31 січня — 6 лютого. — С. 12.

Володимир Панченко. Качанівський ідальго // День. — № 18. — 2007 р. — 2 лютого.

Лариса Масенко. Мовна кон'юктура: камо грядеши? (коментар) // Демократична Україна. — № 21. — 2007 р. — 2 лютого. — С. 9.

Володимир Панченко. Випадок Мазепи // День. — № 19. — 2007 р. — 3 лютого. — С. 7.

Дмитро Дроздовський. „Нас розкидати каміння і час збирати його..." // Слово Просвіти. — № 6. — 2007 р. — 8 - 14 лютого. — С. 12.

Олена Жукова. Музична мандрівка до Франції // День. — № 25. — 2007 р. — 13 лютого.

Станіслав Кульчицький. Знаками визнання стають навіть прокльони //

НаУКМА в інформаційному просторі

День. — № 28. — 2007 р. — 16 лютого. — С. 5.

Олександр Саган. Безпека віри // Україна молода. — № 30. — 2007 р. — 16 лютого.

Лариса Брюховецька. Жодних проблем? Ще одна подорож «короткими метрами» // Дзеркало Тижня. — № 6. — 2007 р. — 17 лютого. — С. 20.

Дмитро Дроздовський. Концепції та реалії мовної норми // Слово Просвіти. — № 8. — 2007 р. — 22-28 лютого. — С. 6.

Ефіри

Лариса Масенко. День рідної мови. Програма новин. 5 канал. 21.02.2007.

Лариса Масенко. День рідної мови. Програма новин. СТБ. 21.02.2007.

Олексій Гарань. Гість програми «Подвиг героїв Крут і його оцінки нинішнім студентством». 1 канал Національного радіо України. 30 січня.

В'ячеслав Брюховецький. Гість програми Василя Бирзула «На теми дня». 31 січня. УТ-1.

Інтернет – простір

Про могилянців та могилянці про...

Екс-голова СБУ висунув нову версію отруєння Ющенка.

Kyiv Weekly 2007.02.01

<http://weekly.com.ua/ukr/?art=1170326061>

Покаяння нащадків. "Вибори в Україні: народ має знати правду" 2007.02.13

Загалом 2 згадування такого характеру.

<http://www.vybory.osp-ua.info/mistaxnews-20225.html>

Камо грядеши, Україно?

"Management.com.ua" 2007.02.12

<http://www.management.com.ua/strategy/str140.html>

Систему підготовки юристів в Україні буде вдосконалено. "Юридична газета" 2007.02.12

<http://www.yur-gazeta.com/article/863/>

Як удосконалити систему підготовки

юристів. Американські сторінки Справ Щербаня.

"Юридична газета" 2007.02.12

<http://www.yur-gazeta.com/article/887/>

"Ми не бажаємо бути у Києві "агресивними місіонерами за чужий рахунок"

Події у НаУКМА

Свято в „Могилянці"

"Українське слово" 2007.02.01

<http://www.ukrslovo.kiev.ua/work/archive/2007/05/27.html>

Нова А. Фішка.

"Майдан" 2007.02.14 Загалом 6 згадування такого характеру.

<http://maidan.org.ua/static/news/2007/1171402929.html>

Інтернет-радіостанція "Молоде радіо" презентує блок програм суспільно-інформаційного мовлення. (Презентація відбулася 15 лютого). "Телекритика" 2007.02.14 Загалом 4 згадування такого характеру. http://www.telekritika.kiev.ua/news/147/0/22253/internet-radiostancija_molode_radio_prezentue_blok_program_suspilno-informacijno/

Живі традиції в Галереї імені Олени Замостян.

"Народний оглядач" 2007.02.12 Загалом 2 згадування такого характеру.

<http://observer.sd.org.ua/news.php?id=11337>

Про НаУКМА

Владимир Никитин, директор Межнародного центра перспективних досліджень. (Жоден освітній заклад, навіть НаУКМА, не ставить собі за мету підготовку дійсної національної еліти).

Газета "Бизнес" 2007.02.12

<http://www.business.ua/1734/a23189/>

Києво-Могилянська академія отримала унікальну колекцію книжок Омеляна Прицака. "Освітній портал" 2007.02.19

<http://www.osvita.org.ua/news/26256.html>

Будівля освіти: потрібен капітальний ремонт. Про моделі управління якістю підготовки студентів. "Освітній портал" 2007.02.21

<http://www.osvita.org.ua/articles/189.html>

